

Hồi thứ năm mươi ba

Quế công công song thủ Bão giai nhân

Vi Tiểu Bảo thấy vua Khang Hy trầm ngâm không nói gì, liền tâu:

- Muôn tâu Thánh thượng! Ngô Tam Quế phái con trai lai kinh, đem theo vô số vàng bạc, thấy ai cũng dút lót, chưa chắc đã phải vì lòng tốt. Trăm họ cùng kim ngân châu báu khắp nơi trong thiên hạ đều là của chúa thượng. Vậy mà thằng lỏi Ngô Tam Quế ngang ngược càn rỡ, dám coi tỉnh Vân Nam như đất của họ Ngô nhà hắn.

Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Người nói rất có lý. Vậy số bạc này người cứ bảo là của trăm ban thưởng cũng được.

Vi Tiểu Bảo liền qua phòng thị vệ ở ngoài Ngự thư phòng. Gã nhìn quan ngự tiền thị vệ đô tổng quản là Đa Long nói:

- Đa tổng quản! Hoàng thượng truyền dạy đêm qua những tên thị vệ nào hộ giá có công, ngài khâm ban năm vạn lạng bạc bạch ngân để thưởng cho họ.

Đa Long cả mừng quỳ mọp ngay xuống tạ ơn.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hiện giờ Hoàng thượng đang lúc cao hứng, vậy Đa tổng quản vào ngay Ngự thư phòng tạ ơn ngài ban thưởng đi.

Gã nói rồi giao năm vạn lạng bạc bằng ngân phiếu cho Đa Long.

Đa Long theo Vi Tiểu Bảo tiến vào thư phòng quỳ xuống dập đầu tâu:

- Muôn tâu thánh thượng! Thánh thượng ban thưởng, nô tài là Đa Long cùng đoàn thị vệ xin dập đầu bái tạ.

Vua Khang Hy tươi cười gật đầu luôn mấy cái.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chỉ ý của Thánh thượng là ban thưởng cho công bằng. Vậy tổng quản đem năm vạn lạng bạc này liệu mà chia cho bọn thị vệ. Ai giết giặc có công hoặc anh dũng chiến đấu mà phải bị thương thì cho phần hơn.

Đa Long đáp:

- Dạ dạ! Nô tài xin tuân chỉ.

Vua Khang Hy bụng bảo dạ:

- Gã nô tài Tiểu Quế Tử đã hết lòng trung lại không tham tiền bạc, kẻ cũng hiếm có. Gã đem cả năm vạn lạng bạc tận số để thưởng cho thị vệ, còn chính gã không lấy một đồng nào. Thật là đáng khen.

Vì Tiểu Bảo cùng Đa Long tạ ơn lui ra.

Đa Long đếm một tập ngân phiếu cộng một vạn lạng, cười nói:

- Quế công công! Đây là bọn thị vệ tỏ lòng hiếu kính công công. Xin công công vui lòng thu nạp để chia cho bọn tiểu công công ở trong cung.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Ô hay! Đa tổng quản! Tổng quản nói vậy thì không phải là bạn hữu rồi. Tiểu Quế Tử này bình sinh chỉ kính trọng những bạn võ công cao cường. Năm vạn lạng bạc này nếu đức Hoàng thượng mà thưởng cho bọn quan văn thì Tiểu Quế Tử này tất được chia một, hai vạn lạng. Nhưng đây là Hoàng thượng thưởng cho Đa tổng quản cùng đoàn thị vệ, thì dù tổng quản có cho một phân một lạng, tại hạ cũng không thể thu nhận được.

Đa Long cười nói:

- Anh em thị vệ đều nói là trong cung có rất nhiều vị công công nhưng đặc biệt Quế công công nhỏ tuổi nhất mà lại là một ông bạn tử tế nhất, tiếng đồn quả đã không ngoa.

Vì Tiểu Bảo chợt nhớ ra điều gì liền nói:

- Đa tổng quản! Tổng quản tra dùm tại hạ xem trong những tên phản tặc bị bắt đêm qua có ai là Lưu Nhất Chu không? Nếu có tên này thì chúng ta phải điều tra cho biết gốc gác của gã.

Đa Long đáp:

- Dạ dạ! Dĩ nhiên bọn phản tặc khai tên giả, nhưng tại hạ sẽ tìm cách điều tra.

Vì Tiểu Bảo về gần tới cửa phòng thì thấy một tên tiểu thái giám đã đứng chờ sẵn ở đó.

Tên tiểu thái giám này chạy lại đón gã, khẽ nói:

- Quế công công! Vị Tiên lão bản bữa trước lại đưa một con heo đến. Con heo bữa nay kêu bằng "Địa hoàng nhân sâm trụ". Y nói đem kính biếu công công, hiện còn chờ công công ở nhà bếp.

Vì Tiểu Bảo chau mày nghĩ bụng:

- Lần đầu hắn đưa đến con "Hoa điều phục linh trư" còn chưa thu xếp được ổn thoả mà nay hắn lại đưa đến con "Địa Hoàng nhân sâm trư" gì đó? Chốn Hoàng cung há phải là cái cũi đựng heo?

Rồi gã lẩm bẩm:

- Nhưng hắn đã đến, mình chẳng thể không tìm cách phát lạc!

Vì Tiểu Bảo đi thẳng xuống nhà bếp. Quả nhiên thấy Tiền lão bản đứng lên tươi cười thì lễ nói:

- Quế công công! Con "Hoa điều phục linh trư" bữa trước của tiểu nhân là một món ăn bổ ích phi thường! Quế công công xơi vào rồi tinh thần tráng kiện, mặt mũi hồng hào. Vì tấm lòng cảm kích đối với công công đã hết lòng chiếu cố, nay tiểu nhân lại đưa đến biểu công công con heo đặc biệt này.

Hắn nói rồi trở sang mé bên.

Vì Tiểu Bảo thấy đây là một con heo còn sống, toàn thân lông trắng coi rất đẹp. Nó đang đi quỵện trong cái cũi tre.

Vì Tiểu Bảo không hiểu Tiền lão bản muốn giở trò gì với mình, nhưng gã cũng gật đầu luôn mấy cái.

Tiền lão bản tiến đến bên cầm lấy tay Vì Tiểu Bảo nói:

- Chà chà! Quế công công ăn thịt heo "Hoa điều phục linh trư" rồi, kinh mạch rất thịnh vượng, quả nhiên khác trước nhiều.

Vì Tiểu Bảo thấy Tiền lão bản chuồn vào trong tay gã một mảnh giấy vo tròn. Nhưng vì ở nhà bếp đông người, gã không tiện hỏi nhiều.

Tiền lão bản lại nói:

- Con Địa hoàng nhân sâm trư này không thể nuôi nấng như heo thường được. Xin công công dặn nhà bếp lấy thứ dấm rượu thượng hảo hạng cho nó ăn trong mười ngày. Qua kỳ hạn này tiểu nhân lại đến coi và mổ cho công công hưởng thụ.

Vì Tiểu Bảo chau mày nói:

- Lần đầu con Hoa điều phục linh trư đã làm cho ba hồn bảy vía tiểu đệ lên mây rồi, vậy bây giờ nhất định là Nhân sâm trư, Yến sào trư hay gì gì trư đi nữa thì Tiền đại ca cũng tự liệu mà gánh vác lấy, tiểu đệ ăn không tiện đâu.

Tiền lão bản cười ha hả nói:

- Đây là lòng hiếu kính của tiểu nhân, chứ không dám làm phiền lụy đến công công đâu, mà công công phải ngăn ngại.

Hắn nói rồi xá liền mấy cái, trở gót đi ra.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trên mảnh giấy này chắc là có viết chữ, mà chữ nghĩa của mình không được một rúm mới thật rắc rối!

Gã đành dặn bọn nhà bếp liệu mà chăn nuôi con heo. Đoạn gã trở về phòng vừa đi vừa bụng bảo dạ:

- Thằng cha Tiền lão bản này thật là thông minh! Chuyến trước hắn dùng con heo chết để dấu người sống vào trong cung. Nếu lần này lại đem con heo mổ rồi vào cung tất không khỏi khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực, nên hắn đưa một con heo sống cho bọn Ngự trù phòng nuôi dưỡng để chứng tỏ chẳng có trò chi hết. Như vậy dù trước kia có kẻ hoài nghi thì bây giờ lòng ngờ vực cũng tiêu tan hết. Phải lắm! Phải lắm! Kẻ khôn ngoan muốn bịp người, chẳng những phải suy nghĩ chu đáo trước khi hành động, mà sau khi xong việc rồi, nếu có cơ hội cũng nên vá kín những chỗ sơ hở.

Rồi gã tự nhủ:

- Còn mảnh giấy này ta đành đưa cho tiểu Quận chúa đọc giùm. Mẹ kiếp! Có việc gì sao không nói huých toẹt ra, lại còn viết chữ con bà nó gì đây, để mình nóng ruột, và phải nhờ kẻ khác đọc cho nghe thì giữ bí mật thế đếch nào được!

Vì Tiểu Bảo về tới, vừa mở khoá vào phòng, Mộc Kiếm Bình đã nói ngay:

- Quế đại ca ơi! Vừa có người tới ngoài cửa, dường như đem cơm đến thì phải. Họ thấy cửa khoá cũng không gõ cửa, bỏ đi ngay.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao muội muội biết họ đem cơm đến? Ha ha! Chắc các cô này ngửi thấy mùi cơm thịt lại càng đói ngấu phải không? Đói thì sao không lấy bánh mà ăn?

Mộc Kiếm Bình cười khúc khích đáp:

- Nói thực cho đại ca hay, bọn tiểu muội đã lấy ăn rồi.

Phương Di ngập ngừng hỏi:

- Quế... Quế đại ca! Đại ca đã...

Nàng tính hỏi: Đại ca đã được tin tức gì về Lưu Nhất Phong chưa? Nhưng lại hổ thẹn ấp úng không nói nên lời!

Vì Tiểu Bảo đáp ngay:

- Ta chưa điều tra xong vụ Lưu sư ca của nàng. Theo lời bọn thị vệ trong cung thì những đứa bị bắt, chẳng có tên nào họ Lưu.

Phương Di khẽ nói:

- Đa tạ đại ca! Chỉ mong không bắt được y là hay rồi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Cái đó chẳng có gì là hay. Gã ở ngoài nhớ nàng, nàng ở trong cung nhớ gã. Một đằng nàng nhớ ta, ta nhớ nàng. Các anh các chị nhân tình không được nhìn thấy mặt nhau tất bị mối tương tư hành hạ cực kỳ đau khổ, chứ chẳng quý hoá gì.

Phương Di đỏ mặt lên nói:

- Sao lại bảo tiểu muội ở trong cung nhớ nhung ai?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Các cô nàng đã vào cung thì đừng hòng có ngày ra được nữa. Tỷ như nàng nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, Tiểu Quế Tử vừa trông thấy đã muốn làm vợ. Nếu đức Hoàng đế mà ngó thấy, nhất định đòi phong làm Hoàng hậu nương nương. Phương cô nương ơi! Ta khuyên cô làm Hoàng hậu nương nương quách!

Phương Di dấy nẩy lên nói:

- Tiểu muội không nói chuyện với đại ca nữa. Mỗi câu nói của đại ca lại làm cho tiểu muội tức mình. Tiểu muội muốn nổi nóng rồi đây.

Vì Tiểu Bảo bật cười. Gã cầm mảnh giấy đưa cho Mộc Kiếm Bình nói:

- Tiểu Quận chúa! Muội muội đọc thử mảnh giấy này cho ta nghe!

Mộc Kiếm Bình cầm lấy đọc:

- ở quán trà Cao Thăng toàn nói về Anh Liệt Truyện.

Rồi cô hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Vì Tiểu Bảo vừa nghe đã hiểu ý: Khi người Thiên Địa Hội có việc muốn gặp gã là lại mời gã ra quán trà Cao Thăng để nghe thầy đồ giảng về Anh Liệt Truyện.

Gã liền cười đáp:

- Anh Liệt truyện mà muội muội không biết ư?

Mộc Kiếm Bình nói:

- Dĩ nhiên tiểu muội hiểu lắm. Anh Liệt truyện là một thiên cổ sự nói về công cuộc khai sáng nghiệp rồng của Đức Thái Tổ Hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Trong sách có một hồi: "Mộc vương gia tam tiến hạ Vân Nam, Quế công song thủ bảo giai nhân", muội muội đã nghe chưa?

Mộc Kiếm Bình bĩu môi đáp:

- Vụ Kiếm Ninh Vương gia gia bình định Vân Nam dĩ nhiên là có ở trong liệt truyện. Còn vụ Quế công công song thủ... gì gì đó là bịa ra.

Vi Tiểu Bảo nghiêm trang hỏi:

- Muội muội bảo không có vụ "Quế công công song thủ bảo giai nhân" ư?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Nhất định không có. Đây chỉ là đại ca bịa ra.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta đánh cuộc nào! Nếu có thì làm sao? Không có thì làm sao?

Mộc Kiếm Bình nói:

- Những thiên cổ sự trong Anh Liệt truyện tiểu muội đã thuộc lòng cả rồi, dĩ nhiên không có vụ đó. Đại ca muốn đánh cuộc thế nào, tiểu muội cũng ăn đứt. Phương sư tỷ! Chẳng làm gì có vụ này phải không sư tỷ?

Phương Di chưa kịp trả lời. Vi Tiểu Bảo đã nhảy bổ lên giường, để nguyên cả giày chui vào trong chăn nằm giữa hai cô. Tay trái gã ôm cổ Phương Di, tay mặt ôm ngang lưng Mộc Kiếm Bình.

Đoạn gã nói:

- Ta đã bảo có là nhất định phải có.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình đồng thời bật tiếng la:

- Trời ơi!

Các cô không kịp né tránh, bị Vi Tiểu Bảo ôm chàng chằng.

Mộc Kiếm Bình đưa tay mặt ra hết sức đẩy mạnh một cái. Vi Tiểu Bảo liền thừa cơ quay đầu vào trong đưa môi ra hôn miệng Phương Di rồi khen:

- Thơm quá!

Phương Di muốn cự cựa nhưng người nàng vừa khẽ cử động thì mấy rё xương sườn trước ngực bị gấყ khiến nàng đau đốn tâm can. Nàng xoay tay trái tát vào mặt Vi Tiểu Bảo đánh "bóp" một cái.

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa la:

- Gái lằng lộn mưu giết thân phu!

Rồi gã nhảy vọt ra ngoài chần. Gã ôm lấy Mộc Kiếm Bình hôn cô một cái nói:

- Cũng thơm quá!

Đoạn gã cười khanh khách chạy ra khỏi phòng xoay tay khoá cửa lại.

Phòng của Vi Tiểu Bảo ở phía nam phòng Ngự thiện.

Vi Tiểu Bảo đi về phía bắc quanh qua Dưỡng tâm điện rồi rẽ sang phía tây. Gã xuyên qua ba nhà sảnh đường rồi qua cửa Dưỡng hoa, cửa Thọ an. Gã lại quay lên phía bắc qua cung Thọ an, lướt qua điện Anh hoa rồi chuyển sang mé đông qua cửa Tây thiết.

Từ đây Vi Tiểu Bảo đi lên hướng bắc ra cửa Thần võ.

Cửa Thần võ là cổng sau Tử cấm thành.

Ra ngoài cửa Thần võ là rời khỏi Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo đến thẳng quán Cao Thăng.

Gã vào quán ngồi, chủ quán pha trà mang lại.

Bỗng thấy Cao Ngạn Siêu từ từ đi tới đưa mắt ra hiệu. Vi Tiểu Bảo gật đầu:

Gã thấy Cao Ngạn Siêu ra khỏi quán trà liền nghĩ bụng:

- Chắc hẳn ra ngoài đợi ta.

Gã uống cạn chung trà, bỏ đĩnh bạc xuống bàn, nói:

- Bữa nay mắc bận không nghe giảng sách được.

Đoạn gã từ từ đứng lên cất bước đi ra. Quả nhiên Cao Ngạn Siêu đang chờ gã ở góc đường.

Hai người đi được mấy bước thì thấy có người khiêng tới hai cỗ kiệu.

Cao Ngạn Siêu để Vi Tiểu Bảo ngồi lên một cỗ. Còn gã đi một quãng nữa, đảo mắt nhìn quanh không thấy ai theo dõi, mới lên ngồi cỗ kiệu thứ hai.

Những tên kiệu phu khiêng kiệu chạy nhanh như bay. Hai cỗ kiệu đi trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm thì dừng lại.

Vi Tiểu Bảo thấy nơi dừng kiệu là một toà tiểu điện bốn mặt có vách tường vây. Gã theo Cao Ngạn Siêu vào trong. Vừa chuyển qua bức tường vách đã thấy anh em Thiên Địa Hội chạy ra nghênh tiếp.

Mọi người khom lưng thi lễ cùng Vi Tiểu Bảo. Gã nhận ra Phàn Cương, Phong Tế Trung, Huyền Trinh đạo nhân. Cả Tiền lão bản cũng ở trong đám này.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Tiền đại ca! Tôn tính đại danh là gì?

Tiền lão bản đáp:

- Không dám! Thuộc hạ quả thực họ Tiền, tên gọi Lão Bản. Bản đây là vốn liếng. Chứ không phải Lão Bản là tám ván cũ. ý nói làm nghề thương mại thì phải trường vốn.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Đại ca là người rất khôn ngoan! Nếu thực sự làm nghề thương mại thì bao nhiêu vốn liếng của người ta sẽ vào tay đại ca hết.

Tiền Lão Bản mỉm cười nói:

- Vi hương chủ! Hương chủ quá khen thuộc hạ mà thôi.

Mọi người nhường chỗ cao cho Vi Tiểu Bảo ngồi.

Phàn Cương nóng nảy nói ngay:

- Vi hương chủ! Xin hương chủ coi đây!

Hắn nói rồi cầm tờ thiệp đại hồng điểm tuyết màu vàng đưa lên. Trên tấm thiệp có viết mấy hàng chữ bằng mực đen láy.

Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Họ viết chữ nghĩa gì đó? Bọn họ nhận ra mình, nhưng chưa có mối giao tình gì với ta. Chắc đây là cuộc tương hội đầu tiên.

Tiền Lão Bản đáp:

- Vi hương chủ! Đây là thiệp mời chúng ta đến ăn tiệc!

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy thì hay lắm! Ai mà kính trọng chúng ta thế?

Tiền Lão Bản đáp:

- Trên thiệp ghi là Mộc Kiếm Thanh.

Vi Tiểu Bảo sững sốt hỏi:

- Mộc Kiếm Thanh ư?

Tiền Lão Bản đáp:

- Y là Tiểu vương gia trong Mộc vương phủ.

Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Phải chăng là ca ca của con heo "Hoa điều phục linh"?

Tiền Lão Bản đáp:

- Chính hần!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hần mời cả bọn chúng ta hay sao?

Tiền Lão Bản đáp:

- Lời lẽ trên thiếp rất lịch sự. Hần mời Vi hương chủ ở Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội cùng chúng vị anh hùng phó yến vào tối hôm nay ở trong hẻm Tây Khanh.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiền đại ca thử nghĩ xem hần có dụng ý gì? Liệu có pha thuốc độc hay con mẹ nó vào rượu không?

Tiền Lão Bản đáp:

- Theo lẽ ra thì Mộc vương phủ ở Vân Nam cũng nổi danh trên chốn giang hồ. Mộc Kiếm Thanh lại là Tiểu vương gia, một nhân vật có địa vị ngang hàng với Trần tổng đà chúa của chúng ta, quyết chẳng dám dùng thủ đoạn dâm độc. Có điều cuộc hội họp này chưa chắc đã là cuộc hội diện tử tế, yến tiệc chưa chắc đã là yến tiệc ngon lành. Vi hương chủ lo như vậy cũng phải. Chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy chúng ta có nên đi dự bữa tiệc này không? Chà chà! Thịt đùi Tuyên oai bỏ vào lò quay, xôi thổi cách bức, gà nướng hơi ở Vân Nam đều là những thứ ăn được.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Trong lúc nhất thời, không ai nói gì. Hồi lâu, Huyền Trinh đạo nhân mới lên tiếng:

- Toàn thể anh em đều xin chỉ thị của Vi hương chủ!

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bữa cơm rượu thịnh soạn tối hôm nay bề nào các vị cũng có mặt. Các vị muốn ăn uống bình yên chẳng lo ngại gì thì để tiểu đệ đứng ra làm chủ nhân thiết đãi. Cơm no rượu say rồi vị nào muốn đánh bài thì đánh bài, vị nào muốn kêu những ả mầy ngài đến bồi tiếp cũng được, nhất thiết đều do tiểu đệ trả tiền. Bằng các vị muốn hà tiện cho tiểu đệ thì chúng ta đến quấy nhà họ Mộc.

Gã nói mấy câu này một cách rất khảng khái ra tuồng kẻ cả. Nhưng thật tình gã rất láu lỉnh, không chịu đưa ra chủ ý có nên đi phó yến hay không?

Phàn Cương nói:

- Vì hương chủ thiết đãi anh em ăn uống vui chơi là một điều ai cũng thích thú. Nhưng họ Mộc đã mời mà chúng ta không đi thì e rằng chúng ta sợ chúng, không khỏi tổn hại đến oai phong của Thiên Địa Hội.

Vì Tiểu Bảo liền hỏi:

- Phàn huynh nói vậy thì chúng ta nên đi ngay sao?

Gã đảo mắt ngó bọn Huyền Trinh, Phong Tế Trung, Tiền Lão Bản, Cao Ngạn Siêu thì thấy những người này từ từ gật đầu.

Vì Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Các vị đều đồng ý đi, thì chúng ta cứ đến ăn thịt hân. Quân đến thì tướng ngăn. Nước đến thì đất lấp. Trà đưa đến thì giờ tay ra đón. Cơm đưa đến thì há miệng đón. Còn thuốc độc đến thì sao? Chúng ta cũng nuốt ực một tiếng. Con mẹ nó! Thuốc uống vào bụng rồi muốn ra sao thì ra. Cái đó kêu bằng "anh hùng vô úy tử, úy tử bất anh hùng."

Huyền Trinh nói:

- Chúng ta chỉ cần để ý coi chừng là có thể nhận ra manh mối. Chúng ta hãy bàn nhau trước: Người thì nhịn uống trà, kẻ thì đừng uống rượu. Rượu cũng kẻ uống người không. Người kiêng ăn thịt, kẻ cứ ăn cá. Như vậy bọn chúng có hạ độc cũng không thể tung một mẻ lưới là quét hết được bọn ta. Bằng tất cả mọi người đều chẳng ăn uống gì là làm trò cười cho chúng.

Mọi người bàn định xong rồi, Vì Tiểu Bảo cời sắc phục thái giám ra, ăn mặc trá hình làm một chàng công tử. Mũ áo cùng đồ trang sức của gã đã do Cao Ngạn Siêu chuẩn bị từ trước.

Vì Tiểu Bảo vẫn ngồi kiệu để mọi người đưa tới hẻm Tây Khanh.

Gã tự nhủ:

- Ta ở trong cung đêm ngày nơm nớp lo âu, chỉ sợ mụ điểm đến giết mình. Chẳng bao giờ được tiêu dao khoái lạc như làm hương chủ Thanh Mộc đường. Có điều sư phụ đã truyền cho ta thám thính mọi việc trong cung mà ta tự tiện ra ngoài thì e rằng cái chức hương chủ cố nhiên là không còn. Mặc khác cái mạng nhỏ xíu có giữ nổi hay không ta cũng chẳng cần, miễn là được cười lừa đi coi hát cho khoái chí.

Ngõ Tây Khanh ở ngoài thành cách chừng hai dặm.

Kiều vừa dừng lại đã nghe tiếng ca nhạc, đàn, sáo.

Vì Tiểu Bảo từ trong kiệu bước ra, thấy hai bên cổ xuý xôn xao, gã tự hỏi:

- Họ cưới vợ cho con hay làm gì mà nhộn thế?

Bỗng thấy cổng toà đại viện mở rộng. Mười mấy người mũ áo chỉnh tề đứng ở ngoài cổng nghinh tiếp.

Người đi đầu là một thanh niên lối 25, 26 tuổi. Người này thân hình cao mà gầy, tướng mạo anh tuấn tự giới thiệu:

- Tại hạ là Mộc Kiếm Thanh, xin kính cẩn nghênh tiếp đại giá Vi hương chủ.

Vì Tiểu Bảo lâu nay đã giao kết với quan tư quý hiển, nên cách giao thiệp cung kính lễ mạo gã đã quen rồi.

Người ta có câu: "ở bầu thì tròn, ở ống thì dài". Hằng ngày Vì Tiểu Bảo kẻ cận Hoàng đế, các vị thân vương quý tộc, các quan lớn trong triều đình vào hàng Thượng thư, Tướng quân, nên việc chạm mặt chào hỏi các vị đại nhân hàng ngày diễn ra như cơm bữa, chẳng có gì khó khăn. Vì thế mà tuy gã còn nhỏ tuổi, tự nhiên có phong độ uy nghiêm.

Mộc Kiếm Thanh tuy đã nổi danh nhưng địa vị chưa tôn quý bằng Khang thân vương, Ngô ứng Hùng...

Vì Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Thanh thân hành ra đón tiếp mình, liền chấp tay nói:

- Tiểu vương gia lễ độ quá chừng khiến tại hạ rất áy náy.

Gã nhắm tướng mạo đối phương thì thấy nước da hơi đen, mắt mũi hao hao giống Mộc Kiếm Bình.

Mộc Kiếm Thanh đã biết trước Vì hương chủ, vị thủ lãnh Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội, còn là một đứa trẻ nít. Bạch Hàn Phong lại cho y biết là võ công thằng nhỏ này rất thấp kém, chỉ có miệng lưỡi trơn như mỡ đỏ. Nói cho đúng gã là một tên lưu manh, một tên láu cá bé nhỏ. Họ đoán ra gã dựa vào thế lực rất hùng hậu của Trần Cận Nam mới lên làm hương chủ được.

Bây giờ Mộc Kiếm Thanh thấy Vì Tiểu Bảo vẻ người đỉnh đạc, thần sắc trấn tĩnh lại ra chiều coi thường mọi sự thì nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng nhỏ này e rằng cũng có chút lai lịch, chứ không phải hạng tầm thường.

Mộc Kiếm Thanh đứng sang bên để nhường lối cho Vì Tiểu Bảo tiến vào.

Vì Tiểu Bảo đảo mắt nhìn cách bài trí trong sảnh đường thì thấy bàn ghế đều bọc đoạn màu hồng, trải đệm gấm.

Mọi người chia ra chủ khách mà ngồi.

Thánh thủ cư sĩ Tô Cương, Bạch Hàn Phong cùng mười mấy người đều thông tay đứng ở phía sau Mộc Kiếm Thanh.

Mộc Kiếm Thanh cùng bọn Phàn Cương thông tên họ với nhau cùng đưa ra những lời khách sáo hâm mộ nhau, kính trọng nhau.

Bọn Phàn Cương đều nghĩ bụng:

- Vị tiểu vương gia họ Mộc này không thấy có gì khác người cho lắm. Cách nói năng của hắn vừa đủ lễ lối thông thường trong võ lâm.

Bọn gia nhân bưng trà thơm vào. Ngoài cửa sảnh đường ban nhạc công thổi sáo gảy đàn tấu khúc hoan nghênh quý khách rất là long trọng.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>